

Sygn. akt V Pz 1/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska (spr.)

Sędziowie: SO Magdalena Marczyńska

SO Mariola Mastalerz

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. Sp. k. w W.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych

na skutek zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Rejonowego w Radomsku

z dnia 3 grudnia 2015 roku

sygn. akt IV P 74/14

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu- Sądowi Pracy w Radomsku do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z postanowieniem dowodowym Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 29 września 2015 roku (k. 303) biegły sądowy z zakresu rachunkowości A. G. wydał opinię celem wyliczenia wynagrodzenia za godziny nadliczbowe w oparciu o dowody doręczone przez firmę (...) znajdujące się na płycie CD i w wersji papierowej.

Za sporządzenie powyższej opinii biegły wniósł o przyznanie wynagrodzenia w kwocie 2.621,54 zł. W karcie pracy biegły wskazał, że opracowanie opinii zajęło mu łącznie 82 godziny, które to pomnożone przez stawkę godzinową (31,97 złotych) dało żądaną przez niego kwotę z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie opinii. W karcie biegły podał dokładnie, ile czasu zajęły mu poszczególne czynności związane ze sporządzeniem opinii.

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2015 roku, wydanym w sprawie IV P 74/14, Sąd Rejonowy w Radomsku przyznał biegłemu A. G. kwotę 2.621,54 zł tymczasowo ze Skarbu Państwa tytułem wynagrodzenia za sporządzenie opinii pisemnej (k. 372).

Na powyższe postanowienie zażalenie wniosła w dniu 15 grudnia 2015 roku (data nadania w placówce pocztowej) strona pozwana i zarzuciła naruszenie:

1. art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez zaniechanie przez Sąd I instancji obowiązku ustalenia wynagrodzenia biegłego i oparcie się jedynie na wskazaniach biegłego;
2. art. 89 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez nieprawidłową ocenę Sądu I instancji bądź jej brak w odniesieniu do ustawowych przesłanek, tj. wymaganych kwalifikacji, czasu i nakładu pracy potrzebnego do sporządzenia opinii, co doprowadziło do przyznania biegłemu wynagrodzenia w kwocie 2.621,54 zł, podczas gdy wynagrodzenie to jest niewspółmierne z nakładem pracy biegłego w przedmiotowej sprawie;
3. art. 361 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie wadliwego uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, nie zawierającego elementów pozwalających na weryfikację stanowiska Sądu I instancji oraz opartego na nieobowiązującym akcie prawnym.

W oparciu o powyższe strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez przyznanie biegłemu sądowemu A. G. wynagrodzenia w łącznej kwocie 452,20 zł oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Ewentualnie strona pozwana wniosła o uchylenie na podstawie art. 395 § 2 k.p.c. zaskarżonego postanowienia na posiedzeniu niejawnym przez Sąd I instancji i zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez przyznanie biegłemu sądowemu A. G. wynagrodzenia w łącznej kwocie 452,20 zł oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie, albowiem zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Radomsku przyznał wynagrodzenie biegłemu sądowemu ds. rachunkowości za wydanie opinii w sprawie. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd I instancji podał przepis art. 288 k.p.c. w zw. z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 roku w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 46 poz. 254 z późn. zm.).

Należy zgodzić się z argumentacją strony pozwanej, że zaskarżone postanowienie jest wadliwe z uwagi na fakt, że przywołane wyżej rozporządzenie od dnia 6 maja 2013 roku nie jest już obowiązującym aktem prawnym.

Przepis art. 328 § 2 k.p.c. stanowi, że uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zgodnie z art. 361 k.p.c. do postanowień stosuje się odpowiednio przepisy o wyrokach, jeżeli kodeks nie stanowi inaczej.

Za podstawę prawną wyroku cywilnego może być uważana tylko taka podstawa, która może być formalnie wyrażona w przepisach obowiązującego prawa, na które składają się różnego rodzaju źródła prawa. Nadto sąd orzeka według stanu prawnego w chwili orzekania. (por. A. Góra-Błaszczkowska, Kodeks postępowania cywilnego, Tom I, Komentarz art. 1-729, 2 wydanie, Warszawa 2016, s. 873)

Zatem Sąd Rejonowy wydając zaskarżone postanowienie w dniu 3 grudnia 2015 roku, powinien powołać się na przepisy obowiązującego wówczas (jak i obecnie) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 kwietnia 2013 roku w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym, gdyż przywołane przez Sąd rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 roku w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym z dniem 5 maja 2013 roku utraciło moc obowiązującą.

Dodatkowo Sąd II instancji podziela stanowisko strony pozwanej na okoliczność dokonania przez Sąd Rejonowy mało dokładnej oceny pracy biegłego.

W myśl art. 89 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wysokość wynagrodzenia biegłego za wykonaną pracę ustala się, uwzględniając wymagane kwalifikacje, potrzebny do wydania opinii czas i nakład pracy, a wysokość wydatków, o których mowa w ust. 1 – na podstawie złożonego rachunku.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 stycznia 1974 roku w sprawie o sygn. I CR 760/73 stwierdził, że jak wynika z treści art. 328 § 2 k.p.c. samo przytoczenie w uzasadnieniu przepisu prawa nie stanowi wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Spełnienie tego warunku ma miejsce wówczas, gdy w uzasadnieniu zostaje przeprowadzona z punktu widzenia prawnego, analiza ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Tego rodzaju ocena jest niezbędna szczególnie w tych wypadkach, gdy materiał sprawy daje podstawę do różnorodnych wniosków prawnych.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie spełnia powyższych wymogów. Sąd Rejonowy przyznając wysokość wynagrodzenia biegłego sądowego ograniczył się do stwierdzenia, że żądana przez biegłego stawka nie jest wygórowana i jest zgodna z aktualnie obowiązującymi stawkami wynagrodzenia biegłego. Zdaniem Sądu II instancji takie uzasadnienie jest zbyt lakoniczne i nie spełnia wytycznych wskazanych w przywołanym już art. 89 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Tym bardziej, że biegły sądowy w opinii zawarł dwa warianty wyliczeń, przez co Sąd I instancji może wyciągnąć różne wnioski prawne.

Należy również wskazać, że stawki wynagrodzenia biegłych w przywołanym przez Sąd Rejonowy nieobowiązującym rozporządzeniu nie są tożsame ze stawką przyjętą przez biegłego ds. rachunkowości w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 kwietnia 2013 roku w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym.

W związku z powyższym postanowienie to podlegało uchyleniu na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Rozpoznając sprawę ponownie Sąd Rejonowy, w sposób zgodny z przepisami procesowymi, wyda rozstrzygnięcia w przedmiocie przyznania wynagrodzenia biegłego sądowego, dokonując szczegółowej analizy czasu jego pracy wynikającego z przedłożonej karty pracy, w świetle treści i obszerności sporządzonej opinii pisemnej. Sąd I instancji zadba przy tym, aby uzasadnienie zostało sporządzone poprawnie, przede wszystkim w oparciu o obowiązujące przepisy, w myśl art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c.